

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Robin S. Sharma
THE SAINT, THE SURFER AND THE CEO

Copyright © 2002, 2006 by Robin S. Sharma
Originally published in 2006 by Hay House Inc. USA
Turn into Hay House broadcasting at: www.hayhouseradio.com
Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02018-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

ROBIN ŠARMA

SVETAC, SURFER I DIREKTORKA

Preveo Ivan Stanković

Beograd, 2017.

„Svaki čovek imao je samo jedan istinski poziv – da otkrije put do sebe... Zadatak mu je bio da otkrije sopstvenu sudbinu – ne neku proizvoljnu – i da je živi u potpunosti i odlučno u sebi. Sve ostalo bilo bi tek tobožnje postojanje, pokušaj izbegavanja, povratak idejama mase, konformizma i straha od sopstvene suštine.“

– iz romana *Demijan* Hermana Hesea

„Možda je ljubav proces u kome te nežno vodim tebi. Ne onom ko želim da budeš već onom ko jesi.“

– Antoan de Sent-Egziperi

Sadržaj

Uvod.....	9
1 Novi počeci	13
2 Dolazak na put	35
SVETAC	
3 Otvaranje prema načinu na koji svet stvarno funkcioniše	45
4 Budite odani sami sebi	72
5 Prozor sa vitražom	95
6 Potraga za razlogom.....	101
SURFER	
7 Susret sa majstorom srca	109
8 Šetnja u tajnu.....	126
9 Rast na plaži.....	145
10 Surfovanje i ljubav prema samom sebi.....	162
DIREKTORKA	
11 Onaj koji najviše pobeđuje	185
12 Ljubav kao poslovna alatka	201
13 Pravi način da se uspe	213

14	O željama i snovima	223
15	Ulaz u lep život	233
	Zahvalnice	241
	O autoru	245

Uvod

Ova knjiga je plod mašte. To je priča o čoveku po imenu Džek Valentajn, čiji je životni put umnogome sličan mom. Osećajući se veoma nepotpunim kao ljudsko biće, krenuo je u potragu za mudrošću kako bi živeo srećniji, zdraviji i lepši život. Kroz niz sastanaka sa tri značajna učitelja, Džek je otkrio moćnu filozofiju kojom bi mogao da promeni svoju stvarnost i pristupi svojoj sudbini. Lekcija koju je Džek naučio kroz svoju izuzetnu avanturu podstaći će vas da i vi stvorite divne prilike u svom životu. Kako znam? Zato što su ovo lekcije koje su promenile moj.

Iskusio sam mnogo prepreka na ovom putovanju tokom života. Pa ipak, svaki kamen spoticanja na kraju je predstavljao odskočnu dasku koja me je približila istini mog srca i mom najboljem životu.

Pre izvesnog broja godina bio sam advokat koji je jurio uspeh i sva materijalna dobra koja idu uz to, misleći da je to put do trajnog ispunjenja. Ali kako sam radio sve napornije i postizao sve više, shvatao sam da se ništa nije promenilo. Bez obzira na to koliko sam materijalnih stvari prikupio, čovek koga sam viđao

u ogledalu u kupatilu svako jutro bio je isti – nisam bio nimalo srećniji i nisam se bolje osećao. Što sam više razmišljao o stanju svog života, počeo sam da bivam svesniji praznine u srcu. Počeo sam da obraćam pažnju na njegove tihe šaptaje, koji su me savetovali da napustim izabranu profesiju i otpočnem ozbiljno istraživanje duše. Počeo sam da razmišljam o tome zašto sam na ovoj planeti i kakva je moja posebna misija. Pitao sam se zašto moj život ne funkcioniše i kakve to duboke promene treba da napravim ne bih li se vratio na pravi put. Sagledao sam ključna verovanja, pretpostavke i filtere kroz koje vidim svet, i posvetio sam se tome da počistim sve nezdravo.

Tokom ovog perioda intenzivnog preobražaja, čitao sam knjige o samopomoći, ličnom vođstvu, filozofiji i duhovnosti. Pohađao sam kurs za kursom ličnog razvoja. Promenio sam ishranu, način razmišljanja i ponašanje. I konačno, osoba u koju sam evoluirao bio je autentičniji, harmoničniji i mudriji čovek od onoga kakav sam nekada bio.

Prvi ću vam reći da sam, po mnogim pitanjima, još uvek samo početnik na ovom putovanju samootkrivanja. Za mene je vrh jedne planine tek podnožje sledeće, i moje istraživanje čoveka je proces bez kraja. Čak i sada, dok pišem ove reči, prolazim kroz još jedan period ogromnog ličnog preobražaja i ponovnog preispitivanja svojih najosnovnijih vrednosti, zajedno sa načinom na koji vidim svet. Ali pokušavam da budem blag prema sebi. Podsećam se da moram da budem strpljiv i da „ne guram reku“. Svaki dan donosi dodatno razjašnjenje, više izvesnosti i nove blagoslove. A po mom mišljenju, to i jeste suština ovog lepog otkrivanja života.

Nadam se da će vas *Svetac, surfer i direktorka* dodirnuti na jednom dubokom nivou. Ako zaista želite da „posedujete“ ovaj materijal, veoma je važno da ga podučavate. Predlažem da u toku od dvadeset četiri sata pošto pročitate knjigu sednete i podelite filozofiju koju ste naučili sa nekim do koga vam je stalo. Ovo će razjasniti vaše razumevanje i pomoći u ugrađivanju ovih lekcija u vaš život.

Takođe se nadam da će vam biti zabavno da živite znanje ove knjige. Donošenje detinjeg osećaja čuđenja i strasti onome što ćete otkriti na stranicama koje slede jedan je od najboljih načina da prerastete u osobu kakva znam da vam je suđeno da postanete. Hvala vam što ste mi dali privilegiju da ovo delo podelim sa vama. Želim vam život pun mogućnosti, radosti i mira. I nadam se da ćete obaviti svoj deo posla u pomaganju da se izgradi novi svet.

Robin Šarma

Novi počeci

„Svi mi, bilo da jesmo ili nismo ratnici, imamo taj jedan kubni centimetar šanse koji nam s vremena na vreme iskoči pred očima. Razlika između prosečne osobe i ratnika jeste u tome što je ratnik svestan ovoga i ostaje na oprezu, namerno čeka, tako da kada ovaj kubni centimetar šanse iskoči, biva uhvaćen.“

– Karlos Kastaneda

Nikada u životu nisam osetio toliko bola. Desna ruka mi je nekontrolisano drhtala, a krv mi je curila po novoj belojoj košulji. Bio je ponedeljak ujutru i jedina misao koja mi se vrzmala po glavi bila je da ovo nije dobar dan da umrem.

Dok sam nepokretan ležao u kolima, zapanjila me je tišina čitave scene. U kamionu koji me je upravo udario niko se nije ni pomakao. Posmatrači koji su se okupili na licu mesta izgledali su prestravljeno. Saobraćaj je potpuno obustavljen. Sve što

sam mogao da čujem bilo je lišće koje je šuštalalo na drveću što je oivičavalo put kraj mene.

Dva posmatrača su pritrčala i rekla mi da pomoć stiže i da se ne pomeram. Jedan od njih uhvatio me je za ruku i počeo da se moli: „Gospode, pomози ovom čoveku. Molim te, zaštiti ga.“ Za nekoliko minuta, kolona ambulantnih kola, vatrogasnih vozila i policijskih patrolnih kola opkolila je mesto nesreće uz sirene koje su trubile. Sve se nekako usporavalo, a čudan osećaj mira prošao mi je telom kada su spasilačke ekipe metodično otpočele svoj posao, blistavi primeri milosti pod pritiskom. Osećao sam se kao posmatrač – skoro kao da sam čitavu scenu gledao sa nekog izdignutog sedišta.

Sledeće čega mogu da se setim jeste buđenje u bolničkoj sobi koja je mirisala na svež limun i izbeljivač. Nikada neću zaboraviti taj miris. Telo mi je bilo umotano u različite zavoje, a obe noge su mi bile u gipsu. Ruke su mi bile prekrivene modricama.

Pozdravila me je lepa, mlada sestra. „Gospodine Valentajne! Ne mogu da verujem da ste se probudili! Dajte da pozovem lekara“, rekla je dok je mahnito tipkala po interfonu pored mog kreveta.

Kada je ostavila interfon, ja sam zakreštao: „Zovite me Džek“, pokušavajući da budem opušten u onome za šta sam bio svestan da je ozbiljna situacija. „Gde sam ja to?“

„U opštoj bolnici Lejkvju, Džek. Ovo je odeljenje intenzivne nege. Imali ste ozbiljnu saobraćajnu nesreću prošle nedelje. Da budem iskrena, veoma ste srećni što ste živi.“

„Jesam?“, upitah bojažljivo.

„A-ha“, odgovori sestra sa usiljenim smeškom dok je gledala grafikone u dnu mog kreveta. „Pali ste u komu pošto vas je udario pikap kamionet. Bolničari koji su vas doneli ovamo nisu mogli da veruju da ste preživeli sudar. U svakom slučaju, jedino o čemu sada treba da brinete jeste da vam zarastu te gadne rane i polomljene noge. Bićete dobro – kao što rekoh, vi ste neverovatno srećan mladić.“

„Srećan“ nije reč koju bih ikada povezao sa sobom, ali pod ovakvim okolnostima, mogao sam da razumem na šta je mislila. Bio sam blagosloven što sam živ.

„Zašto sam sâm u ovoj sobi?“, zapitao sam se naglas kada sam pogledao oko sebe. „Ne bih imao ništa protiv društva.“

„Budni ste tek nekoliko minuta, Džek. Opustite se i dajte sebi malo vremena da dišete. Budite mirni. Vaš lekar će brzo doći – bio je izuzetno zabrinut za vas.“

Dok su sati tog dana prolazili i baraž lekara i medicinskih sestara me pregledao, ispitivao i ohrabrivao, počeo sam u potpunosti da shvatam koliko je moja nesreća bila ozbiljna. Vozač pikapa ostao je na mestu mrtav, a moj lekar mi je otvoreno rekao da je mislio da nikada neću doći svesti. „Nikada nisam video slučaj nalik ovome“, otpočeo je činjenički.

Ali ja sam negde u sebi znao da se sve ovo dogodilo s razlogom. Sve se dešava s razlogom i u životu nema nesrećnih slučajeva – znam da ste to već čuli. Ali ja sam lično saznao da ovaj naš svemir koji oduzima dah ne samo da je zapanjujuće inteligentan u svom delovanju već je i veoma prijateljsko mesto. Ovaj

svet želi da živimo velike živote. Želi da budemo srećni. I želi da pobedimo.

Neki tihi glas u meni (koji se prvi put javio u toj bolničkoj sobi, ali je nastavio da me teši tokom najtežeg i najranjivijeg perioda) obavestio me je da se sprema nešto veliko i da ono što će se dogoditi tokom narednih dana i nedelja ne samo da će mi drastično promeniti život već će uticati i na živote mnogih drugih. Rekao mi je da moje najbolje vreme tek dolazi.

Pretpostavljam da mnogi od nas ne uspeju da čuju ovaj tihi, a ipak mudar glas u nama. Postoji mesto duboko u svakom srcu koje zna sve odgovore na naša najveća pitanja. Svako od nas zna svoju sudbinu i šta treba da se uradi da bismo stvorili izuzetne živote. Većina nas je jednostavno izgubila vezu sa ovim prirodnim izvorom čiste mudrosti, jer našim vremenom dominira previše buke i galame. Ali kada sam stvorio malo vremena za tišinu, mir i samoću, otkrio sam da je glas istine progovorio. I što sam više verovao njegovom vođstvu, to mi je život postajao bogatiji.

Bilo je pola deset te noći kada je bolničar na nosilima dovezao još jednog pacijenta u moju sobu. Bio sam zahvalan na društvu i odmah sam podigao glavu da osmotrim novog druga. Bio je stariji čovek, verovatno je imao oko sedamdeset pet godina. Imao je gustu srebrnosedu kosu koja je bila lepo začesljana unazad i smeđe pege po licu, verovatno od dugogodišnje izloženosti suncu. Po njegovom krhkom izgledu i teškom disanju zaključio sam da je veoma bolestan. Takođe sam primetio da ima bolove – oči je držao zatvorene i tiho je jecao dok ga je bolničar prebacivao u njegov novi krevet.

Posle oko deset minuta, posetilac je polako otvorio oči. Bio sam opčinjen: oči su mu bile zaslepljujuće plave i otkrivale su bistrinu i sjaj od kojih su mi kičmom prošli žmarci. Odmah sam osetio da čovek koji je bio preda mnom poseduje duboku mudrost koja je retka u ovom svetu hitrih popravki i brzih života. Osetio sam da je kraj mene majstor.

„Dobro več“, prošaputao je tiho i dostojanstveno. „Izgleda da ćemo neko vreme biti ovde zajedno.“

„Da – nije baš najbolje mesto da se provede petak več, zar ne?“ odgovorio sam uz topli smešak. „Ja sam Džek“, rekao sam, podižući ruku u znak pozdrava. „Džek Valentajn. Imao sam prilično ozbiljnu saobraćajnu nesreću pre oko nedelju dana, i presuda glasi da ću neko vreme biti u ovom krevetu. Bio sam usamljen čitav dan, tako da mi je drago što sam vas upoznao, gospodine.“

„I meni je drago što sam tebe upoznao, Džek. Ja sam Kal. U ovoj bolnici sam, na različitim odeljenjima, proveo poslednjih sedam meseci. Ispitivali su me, lečili, pratili više nego što sam ikada mogao da zamislim. Bojim se da, kako stoje stvari, nikada neću izaći odavde“, rekao je tiho, a pogled mu se ustremio ka plafonu. Zastao je na trenutak. „Došao sam ovamo zbog bola u stomaku za koji sam mislio da je izazvan nečim što sam pojeo. Šest meseci kasnije, bio sam na hemoterapiji.“

„Rak?“, pitao sam, pokušavajući da budem što uviđavniji.

„Da. Dok su ga lekari dijagnostikovali, videli su da se raširio po čitavom telu. U plućima mi je, u crevima, a sada mi je čak i u glavi“, rekao je dok je drhtavom rukom prolazio kroz bujnu kosu. „U svakom slučaju“, nastavio je zamišljeno, „proživeo sam

prilično sjajan život u poređenju sa većinom ljudi. Odrastao sam u ubogom siromaštvu. Podizala me je samo majka. A kako je samo plemenita osoba bila.“

„I moja je“, ubacio sam se.

„Mislim na majku svakog dana“, odgovori Kal. „Bila je osećajna, živahna i jaka kao sveže iskovan čelik. Verovala je u mene kao nijedna druga osoba koju sam ikada upoznao i ohrabrivala me da postavim visoke ciljeve i sanjam velike snove. Njena ljubav prema meni zaista je bila bezuslovna – a to je jedina vrsta ljubavi koja je stvarna, Džek. Tera me da razmišljam o onome što je Viktor Igo jednom napisao: 'Vrhovna sreća u životu jeste ubedenje da smo voljeni.' Ja sam i te kako osećao da me ta izuzetna žena voli. Nemaš ništa protiv da podelim svoju priču sa tobom, zar ne?“

„Ne, nipošto“, odgovorio sam. „Zapravo, znatiželjan sam.“

„Dobro. Detinjstvo mi je bilo jednostavno, no ipak zabavno. Leta sam provodio kupajući se go u viru na reci, a zime ispred rasplamsale vatre pričajući priče i čitajući sjajne knjige. Mama me je naučila da volim knjige.“

„I ja volim knjige“, odgovorio sam. „Zaista i nisam toliko uživao u školi, ali čuvao sam svoje knjige.“

„I ja sam bio takav. Kako je to mudro primetio veliki mislilac Juda ibn-Tibon: 'Učini knjige svojim prijateljima. Neka ti kovčezi i police budu tereni i vrtovi za uživanje.'“

„Divne reči, Kale.“

Nastavio je: „Škola mi je bila dosadna, ali u knjigama sam nalazio veliki podstrek. Nikada neću zaboraviti kako mi je majka rekla da jedna ideja pročitana u jednoj knjizi ima potencijal da

mi preobrazi život. Prava stvar je, rekla je, što mi ne znamo u kojoj knjizi je ta ideja koja će dovesti do našeg buđenja! Moja dužnost je, rekla bi mi sa očiglednom ljubavlju, da nastavim da tražim tu knjigu, a kada je nađem, moram imati dovoljno lične hrabrosti da se ponašam u skladu sa idejom, tako da mi se rezultat pokaže u životu. Džek, pošto i ti voliš da čitaš, podeliću sa tobom još jedan kratki citat o moći čitanja.“

„Naravno.“

„Kupovina više knjiga nego što čovek može da pročita nije ništa manje do odraz duše koja poseže za večnošću, i ova strast je jedino što nas izdiže iznad zveri koje ginu.’ To je misao A. Edvarda Nortona – morao sam da je naučim u srednjoj školi“, reče Kal dok se premeštao na krevetu.

„U svakom slučaju, kada sam malo poodrastao, otišao sam na Vojnu akademiju na dalje obrazovanje i obuku. Mama nije želela da idem, ali dobio sam stipendiju i to je zaista bila karta za izlazak iz siromaštva u kome sam odrastao. Posle toga sam otišao na fakultet i tamo sam se, tokom prvog dana u domu, zaljubio u osamnaestogodišnju draganu zlatne kose i kože boje slonovače. Upoznao sam je na času istorije, i to je zaista bila ljubav na prvi pogled. Jednostavno sam znao da nam je suđeno da budemo zajedno. Bože moj, tako sam voleo Grejs – bila je tako nevinna i blaga. Nisam mogao da zamislim divniju osobu sa kojom bih proveo život.“

„I moja majka se zvala Grejs“, odgovorio sam.

„Lepo ime, zar ne, Džek?“

„Jeste.“

„Pošto smo se Grejs i ja venčali, dobili smo dete, dečaka. Tako sam voleo to dete. To je bilo naše posebno vreme. Zabavljali smo se, smejali, voleli – najbolje stvari u životu. U to vreme takođe sam odlučio da se probam u biznisu, osnovavši drvni koncern koji je snabdevao mnoge velike preduzetnike. Bilo je to za vreme velikog ekonomskog napretka, i u toku je bila velika ekspanzija građevinarstva. Tokom narednih nekoliko godina, zaradio sam brdo novca – zapravo milione dolara – a život koji smo počeli da vodimo Grejs, naš sin i ja bio je nalik životu iz bajke. Moram da kažem, čista fantazija“, primeti Kal, odmahujući glavom kao da ni sam nije mogao da poveruje u to.

„Ali što sam više zarađivao, bivao sam sve obuzetiji poslom. Sve više sam se udaljavao i sve sam manje pažnje obraćao na porodicu. Kaže se da dok idemo kroz život, moramo da žongliramo sa nekoliko različitih lopti. Neke lopte, kao ona koja predstavlja karijeru, napravljenе su od gume. Ako ih ispustimo, imaju sposobnost da odskakuću nazad. Ali neke lopte su od stakla – takva je porodica. Ako ispustiš tu loptu, ne vraća se. Ja sam napravio tu grešku. Novac mi je samo zakomplikovao stvari i poslao me pogrešnim putem. Izgubio sam iz vida najveće vrednosti i istinske prioritete. Udaljavao sam se od porodice umesto da joj se približavam. Najbogatiji čovek na svetu, kako sam otkrio, nije onaj ko najviše ima, već onaj kome najmanje treba. Mnogo mi je trebalo da naučim tu lekciju. I, čoveče, dobro sam je platio.“

Pažljivo sam slušao, udubljen u priču ovog čoveka koji je tako otvoreno sa mnom delio svoja životna iskustva. I ja sam odrastao bez oca, pa sam bio zapanjen slušanjem Kalovog viđenja važnosti stabilnog porodičnog života. Čeznuo sam za vezom sa